

נאום המלכה \ דקל יהוד

חניכים ומדריכים יקרים,

פרשת השבוע הינה פרשת תצווה. הפרשה עוסקת במשכן, ומצווה להכין את בגדי הכהן הגדול שיהיו ברוב כבוד והדר - "וְעָשִׂיתָ בְּגָדֵי-קֹדֶשׁ, לְאַהֲרֹן אָחִי, לְכָבוֹד, וּלְתַפְאֶרֶת". הבגדים המיוחדים מעידים ומספרים על התפקיד החשוב והקדוש של מלאכת המשכן. בפרשה, אנו רואים שיש חשיבות מיוחדת לנראות, כך שהחוצץ יבטא את הפנים. שהמראה החיצוני יהווה ביטוי לתוכן של הפנים.

בשבת הקרובה אנחנו מדברים על נושא הקהילה. הקהילה, כמו בגדי הכהן, היא המפגן של האינדיבידואלים שאנחנו, במרחב. כיצד אנחנו נוכחים בעולם כקבוצה, באופן שיתן לנו כלפי פנים תחושת שייכות, חיבור וכוח, וכלפי חוץ, הנכחה במרחב של הזהויות שלנו, של האידיאלים שלנו, ושל הייעוד שלנו. אנחנו לא רוצים לחיות בפיצול בין הפנים והחוץ, אלא להביע את מי שאנחנו, גם בחוץ, בקהילה, במשפחתיות, בביחד. בשבת הזו נעמיק, נלמד, נשחק, נשיר ונחלום את הקהילה המשותפת שלנו. את הקהילה היפה והצעונית שלנו, שאנחנו רוקמים לנו כאן, חניכות ומדריכות מכל רחבי הארץ, ביחד.

אני מאחל לכולם שבת מהנה, מחברת, משמעותית. שבת שיצאו ממנה קשרים משמעותיים ותחושת קהילה ומשפחתיות. שבת שבה נדע שאנחנו תמיד ביחד זו בשבילי זו. אני מבקש מכל אחד ואחת להיות רגיש למי שלצידה. לשאול, להכיר, להתעניין. אנחנו כאן אחת בשביל השנייה.

אני מתרגש להיות חלק מקהילת איגי דתיות. אנחנו מהפכה, אנחנו עושים היסטוריה, אנחנו חלק מתהליך ארוך של שחרור וגאולה. שתהיה שבת שלום!

דבר תורה / ע"צ

היי יקירים :-)

איזה כיף! שבת דתיות!

אזזז השבת נתעסק במדרש רבה לפרשה, וגם הפעם הוא אמיץ ונועז ויצירתי - קבלוהו:

קבלוהו:

”ר' יהושע דסכנין בשם ר' לוי אמר:

משל לבן מלכים, שהיה פדגוגו (-המחנך שלו-) נכנס אצלו ללמד סניגוריא על בנו, והיה מתירא מן העומדים עליו, שמא יפגעו בו.

מה עשה המלך?

הלבישו פורפירא שלו (-גלימת ארגמן-), שיהיו רואין אותו ומת"ראין ממנו.

נכנסות עמו ומסייעות אותו לא היה יכול להכנס, למה?

שהיו מלאכי השרת שם.

מה עשה לו הקב"ה?

נתן לו מדמות לבושי הקודש, שנאמר (שם כח): "ולבני אהרן תעשה כתנות" כשם שכתוב (ישעיה נט): "וילבש צדקה כשריו, וכובע ישועה בראשו, וילבש

בַּגְדֵי נָקִים תִּלְבָּשֶׁת. וַיַּעַט כִּמְעִיל קִנְאָה" (שמות רבה ל"ח:ח')

לפי המדרש אהרן הוא המסור-סניגור של עם-ישראל. ושרא לגונו עליהם

באמצעות ויכוחו ב"ת המהדוש, אלא שישנם עומדים בפניו מלאכים מרובי

אזמכר תזדקום ונוצמאציום ונוולולים לפנונו כו גח כדכ"ב "פנונונו" מכר ולפיר

הוא נתן לו בגדים כמו הבגדים שלו! כדי שיהיו רואין אותו ומת'יראין ממנו. ממש

לדבר, או לפחות מזכיר להם ושקוב נציג הבק"ה כדי להציל ונצמנו מן

לקב"ה, או לפחות מוכיח להם שהוא נציג חק"ה, כדי להוציא עצמו מן
במלאכות

[illegible]

שתי נקודות יפות אלו מפה

הכי אמיץ וצבעוני אבר, מפוצץ באבני חן ואקססוריז; ובעקבות המדרש אפשר

ליחזקאל "כְּמַרְאֵה הַקִּשְׁתַּ אֲשֶׁר יְהִי בַעֲנַן בְּיוֹם הַגִּשְׁשִׁים" (יחזקאל, א, כ"ח). יתכן

אבל בגלל ההתייחסות לבגדי הארגמן של המלך במדרש, נראה שיש כאן בבירור

בצבעוניות (-: ואנחנו מלכות

ב. לתת גיבוי. גם לעצמנו. הנה, אפילו במקדש, ביתו של ה', שאהרן היה נכנס אליו כל שעה ושעה (לא מדובר כאן על קודש הקדשים ביום כיפור שהיה נכנס

בבגדי לבן! יש מלאכים מזרי אימה. כנראה שאלו החיים, תמיד יש מכשולים, כשאתה כהן גדול – וכשנזכור את הקב"ה, את הקהילה שמאחורינו, ואת כל

התמיכה שיש

חידות קשת מאוד:

לפתרון פנו למדריכה הכי חכמה

4. האם אפשר לחלק 9 חתלתולים גוי-פרנדלים ל-4 שקים כך שבכל שק יהיה מספר אי-זוגי של חתלתולים? (מטעמי צער בעלי חיים ולהט"בופוביה, היחידה תיאורטית בלבד)

2. כל יום יוצאת אוניה ססגונית מתל-אביב לסן-

פרנסיסקו (עמוסה בכיפות ושביסי גאווה). מדי יום

יוצאת אונייה מסן פרנסיסקו לת"א באותה הדרך. זמן המסע בין 2 הנקודות הוא 30 יום. באחד ביוני יצאה אונייה מת"א לסן-פרנסיסקו, כמה אוניות השטות בכיוון ההפוך היא תפגוש עד שתגיע?

3. בבניין בן 15 קומות וחצי יש מעלית גאה. בקומה הראשונה מתגורר דייר אחד. בכל קומה נוספת מוכפל מספר הדיירים. מהו הכפתור השחוק ביותר במעלית?

4. מספרים על גודל שחקני הכדורגל בכל הזמנים, דקל יהוד, שבטט בכדור למרחק 25 מטרים בבעיטה אדירה. הכדור טף מהר, עד שהיה במרחק 25 מטרים, ואז נעצר לפתע באוויר וחזר אל דקל! הכיצד?

5. יש 4 אנשים, מנהרה ופנס. הראשון עוברת את המנהרה בדקה, השני ב-2 דקות, השלישי ב-4 דקות והרביעי ב-5 דקות. הפנס יכול לדלוך רק 12 דקות. אפשר ללכת ביחידים או בזוגות, מה סדר ההליכה? איזה קשה אמאאאאאאאאאא

מה מצב הלהט"בים ברוסיה? | יאשה קאופמן

דיווחים סותרים, שמועות, שקרים והכפשות אופפים את הקהילה הגאה ברוסיה. מה באמת קורה שם? מהי צ'צ'ניה? איך המצב הגאופוליטי באירופה משפיע על קהילת הלהט"ב ברוסיה? בתור בן ליהודים מרוסיה שעוקב אחרי החדשות במדינה מעבר לים ונמצא בקשר עם כמה גורמים להט"בים ברוסיה, אנסה לענות על כך בקצרה.

אמנם בשנת 1991 משכב זכר הוסר מרשימת העבירות ברוסיה, הציבור הרוסי ממשיך לראות הומוסקסואליות בפרט ולהט"ב באופן כללי בעין רעה. בשנת 2013 התקבל בדומה (הפרלמנט הרוסי) חוק, שאוסר "תעמולה הומוסקסואלית". יוזמי החוק טענו שאמנם יחסים חד מיניים אינם אסורים בחוק ברוסיה, אך הם כלל אינם רצויים ולכן יש למנוע חשיפת קטינים ל"תוכן בעייתי" שעלול לגרום להם, לטענת יוזמי החוק, "לבחור לשנות את נטיותיהם כנגד דרכי הטבע". החוק אוסר שידור בטלוויזיה או ברדיו, פרסומות, סרטים וסדרות בהם הומוסקסואליות נתפסת כלגיטימית ואוסר הסברה או פעילויות נגד הומופוביה לקהל יעד צעיר.

החוק עורר סערה וחברי הקהילה הגאה טענו שכעת, כשעבר החוק, אין באפשרותם לסייע לנערים ונערות להט"ב, שכן במידה ויסעו להם יואשמו ב"הפעלת תעמולה חד-מינית על קטינים".

החוק פגע קשות בחברי הקהילה ברוסיה, אך גם אחריו המשיכו לפעול קבוצות תמיכה ללהט"בים, אמנם ללהט"בים בגירים בלבד.

ומה בדבר צ'צ'ניה?

צ'צ'ניה הוא רפובליקה אוטונומית, מעין מחוז עם שלטון עצמי ברוסיה. רבים מתושבי צ'צ'ניה מעוניינים לקבל עצמאות ולהיפרד מרוסיה, מה שהוביל בעשרים השנים האחרונות למלחמות עקובות מדם בין תושבי המחוז לצבא רוסיה עצמה. על מנת להרגיע את הרוחות, הוסכם בין הממשל הפדרלי הרוסי לבין הנהגת צ'צ'ניה, לתת למחוז סמכויות אוטונומיות נרחבות. רובם המוחלט של תושבי צ'צ'ניה הינם מוסלמים דתיים, ובשנת 2017, נחשף על ידי עיתונאית מעיתון האופוזיציה *Новая Газета* ("נובאיה גאזטה") שתושבי המחוז, בעידוד השלטון הצ'צ'ני, חוטפים הומוסקסואלים מבתיים וכולאים אותם במחנות סגורים. לאחר פרסום הכתבה, התקבלו עוד ועוד דיווחים על צעירים להט"בים שהממשל בצ'צ'ניה מענה בשל נטיותיהם המיניות. מושל הרפובליקה האוטונומית, ראזמן קאדירוב, טען ברעיונות כי האשמות מגוחכות מכיוון ש"ברפובליקה אסלאמית כמו שלנו, אין בכלל הומוסקסואליות". הממשל הרוסי, בעקבות לחץ בינלאומי כביר, הודיע כי יחקור דיווחים על הפרת זכויות אדם ברפובליקה האוטונומית של צ'צ'ניה, אמנם תוך זמן קצר לאחר ההודעה, הכריז הממשל הרוסי כי "לא נמצאו עדויות לדיווח".

מומחים גאו-פוליטיים רבים טוענים כי הממשל הרוסי מתעלם מהעדויות במכוון, על מנת לא לעורר מלחמה נוספת עם תושבי המחוז, שעלולים לדרוש את עצמאותם. ארגוני להט"ב ממוסקבה ומנסקט פטרבורג, שתי הערים הגדולות ביותר ברוסיה, עוסקים בהברחת להט"בים מצ'צ'ניה אל שאר מחוזות רוסיה, ובפרט אל הערים הגדולות על מנת להציל את חייהם.

נשיונל ג'יאוגרפיק |

מגי'ק וספן, זוג פינגווינים גאים מגן החיות בסידני, הפכו לא מזמן להורים גאים ומאושרים כאשר נולדה להם תינוקת חדשה בשם ספנגיק.

בני הזוג קיבלו את הביצה לאחר ניסיון גניבה של ביצה מזוג אחר. מאחר וראו המטפלים כמה הם רוצים בתינוק, נתנו להם ביצה שננטשה על ידי הוריה הביולוגים.

(הסטריות האלה...)

ספן ומגי'ק נפגשו לראשונה לאחר שמגי'ק הגיע לגן חיות, וכבר מהרגע הראשון עפו ניצוצות. זה התחיל במתנות קטנות של צדפות, ולאחר מכן בהשתחבות אחד לשני. לבסוף הם שרו, עד שכל אחד למד את הקול של השני והחלו לשיר יחד, ובאותו רגע הבינו המטפלות שמדובר פה בזוגיות רצינית.

מהמטפלת הראשית נמסר: "ספן ומגי'ק הם הורים למופת, ואנחנו לא הולכים למנוע כל זוגיות בין הפינגווינים שלנו. אהבה זו אהבה". ובנימה זו אני מאחל לכולם שבת שלום ומבורכת ושכל אחד ימצא את הפינגווין שלו.

קוויר של יום

שבת הדתיים.ות של איגי

מעשה בחולצה

יום שני בשבוע, תפילת שחרית, אני מוריד את הסוודר כדי להניח תפילין ומתחת לסוודר חיכתה לרב שלי הפתעה, חולצה של איגי.

תקנון הישיבה שלנו מתיר להגיע לישיבה עם חולצה של תנועת נוער, אך הרב שלי התנגד באופן טוטאלי.

מהר מאוד הגיעה ממנו הטענה כי ההגדרה של "תנועת נוער" לא מכילה את איגי, בדיוק כמו שהיא לא מכילה את נוער חמאס, דאעש, וה- kkk.

אז "כמו שאסור לבוא בתלבושת של החמאס, ודאי אסור לבוא בחולצת איגי".

ואז הגיע ראש הישיבה, "אסור לך לדבר על זה" הוא אמר, "זה לא עניינם, זה החיים הפרטיים שלך". כך ציווה עליי ראש הישיבה שלי, להגיד לכל מי ששואל על "הנטיות ההפוכות" שלי. ישבתי במשרד שלו בשוק. לא הבנתי בדיוק מה הוא רצה ממני. ואז הוא אמר לי שבחודשים מאז שיצאתי מהארון מולו, נושא הלהט"ב הפך לדיון מרכזי בישיבה.

הוא העלה מקרה שקרה לכיתה שלי, שבו רב מסוים אמר לכיתתי שאם ילד שלו היה יוצא מהארון הוא היה יושב שבעה.

הכיתה שלי לא אהבה את זה, ולפני שאפילו פתחתי את הפה הם הביעו את דעתם. מסתבר שאחרי המעשה הזה, אותו רב פנה לראש הישיבה והתלונן שהוא לא יכול ללמד את הכיתה שלי. ובכל זה, ראש הישיבה מאשים אותי. נכון, באיתי עם חולצה של איגי לישיבה, מה שבמבט לאחור לא היה רעיון טוב. ונכון, כשהייתה לי איתו פגישת "ציאה מהארון" בקיץ, הראש הזהיר אותי לא לעשות "פרסומי ניסא". תהיה הומו, אך אל תזכיר לנו.

האם זו הדרך המוסרית? לסתום פיות? לעצור מחלוקות? רק כי אתה מפחד ממה שאחרים יחשבו על הישיבה?

ולפגוע בתלמידים בדרך? אינני יודע.

אני מצפה יותר מישיבה, מקום של תורה, של ערכים.

עם כל הכבוד לכבוד הרב ורצונותיו להשתיק, התופעה הזאת קיימת, לא רק בישיבות אלא ביהדות בכלל. לנסות לברוח מזה לא יועיל, רק יפגע. השתקה זה לא פתרון לגיטימי ל"בעיה" שיש לו.

ואנחנו אוהבים / מיכאל קאץ

אתה רוצה אותי אבישג
ואתה דוד
להקסיר קרח
עלי כותרת שושנה שלך

אני רוצה אותך שרה
ואני אברהם
להמס קיומי
בתוך ים דמעות שלך

אתה משלח בי שרה
ואני בך אבישג
ואנחנו אוהבים

החשיבות של לצאת מהארון בפני עצמך \ צ'

לפעמים קשה לנו להודות בדברים.

יש משהו מפחיד בתהליך של הגילוי העצמי. יש משהו מפחיד בחוסר וודאות, בחששות מהסביבה, לפעמים החשש הזה כל כך טבוע ומובנה בנו שאנחנו מסתירים את זה מעצמנו - אנחנו מסתירים מעצמנו כל כך הרבה דברים.

ויש את התקופה הזאת, של מי אני באמת, ומה אני מרגישה. ואולי זה לא נכון, ואולי אני סתם עובדת על עצמי. אולי אני מנסה להוכיח משהו לעולם. אולי אני בכלל רוצה לעשות דווקא, וזה לא באמת, ואני לא מרגישה.

התקופה הזו שבה אנחנו שומרים את הרגשות שלנו על ווליום נמוך - ההיאחזות הזו בחלום - היא הכי קשה. כשאנחנו משתיקים את עצמנו, מדחיקים אותנו, כי אנחנו לא רוצים להאמין לעצמנו.

ולאט לאט מפתחים השלמה. והבנה, והכלה. של עצמנו, לפני כל אחד אחר. מגיע לנו להיות פעם אחת במקום הראשון, לא?

מותר לנו להיות קשובים לעצמנו, להרגיש.

חשוב לצאת מהארון בפני עצמנו כי רק ככה אפשר להתחיל תהליך. רק ככה אפשר

צריך לקום ולהגיד לעצמי בלב שלם - זאת אני ואני מקבלת את זה, ומכאן אפשר רק לצמוח.

לפעמים צריך לשחרר. זה בסדר. אני כאן, וזה כאן, וזה חלק ממני, וזה לא עומד ללכת לשום מקום.

אנחנו תקועים עם עצמנו לכל החיים. לא עדיף שנלמד להסתדר?

שו"ת סלולרי

שלום כבוד הרב, הבת שלי הגיעה לבית ספר חדש וגילתה לחרדתה ילדה עם אב ואם. מילא נולדה הילדה למציאות שכזו, אבל למה שניהם היו צריכים להביא אותה לבית הספר? ליד הילדים הרכים שלא רגילים למראות תועבה שכאלו?

תשובה: ברור שאסור. נראה שהגן אינו תורני, ומומלץ לעבור לגן מאדים.

קוויר של יום

שבת הדתיים.ות של איגי

המדריך ללהט"ב דתית

איגי- תנועת נוער לכל מי שנמנה על הקשת הלטבפא"קית. לאיגי ישנן סניפים וקבוצות שמקיימות פעילויות ומפגשים שוטפים בכל הארץ, עם כ-3,000 חניכים. קיימות 6 מסגרות דתיות: תל-אביב נוער (גילאי 14-18) תל-אביב צעירה (גילאי 18-23), באר-שבע, חיפה, הקבוצה החרדית, ומועדון בית המדרש. מומלץ לעקוב בפייס ובאינסטוטש אחרי פעילויות ופרסומים מגניבים!

בת-קול - ארגון לסביות דתיות. הוקם בשנת 2005 בידי נשים שאינן מוותרות על זהותן הדתית, וגם לא על זכותן לממש את חייהן כלסביות. מומלץ לעקוב אחרי הפעילויות השוות והעדכונים המעניינים בפייס ובאתר המדהים.

כרצונו - טרנסיות/ים דתיות/ים וחברים. לטרנס* עם קשר לדת, מומלץ לעקוב בפייס

חברותא - ארגון של הומואים מהחברה הדתית. פועלים יחדיו בהמון תחומים, על מנת לקדם שיח מקבל ומכיל של הומואים, לסביות, בי וטרנס בחברה הדתית. ישנם מפגשים חודשיים ופעילויות מגוונות. מומלץ לעקוב בפייס ובאינסטוטש ובניוזלטור.

יודיים של להט"בים דתיים - דף פייסבוק עם כ-2000 עוקבים שפרסם כבר איזה 3,700 יודיים בנושאי דת ולהטב, מאת דתיות להטביות. אם מישהו הרגיש אי-פעם בודד, שייכנס לדף ויראה שהוא סתם מרגיש כמו רבים אחרים (-). מומלץ לגלוש, וברגעי פרץ יצירתיות גם לכתוב.

יום בהיסטוריה להט"בית - דף פייסבוק נהדר שמעלה באופן יומיומי פוסט מושקע א-לה "היום לפני" בסוגיות להטביות. מומלץ מאוד לעקוב.

קו סיוע - קשב ומידע לקהילה הגאה טלפון 03-6205591 ווטסאפ 058-6205591 yesh@glbt.org.il מייל

בדיחות

"אני לא יודע איך נסתדר בלעדיו", הודיע הבוס לעובד. "אבל החל מיום ראשון אנחנו מתכוונים לנסות".

אם אתם שומעים על מישהו רק דברים טובים, סימן שאתם בהלוויה שלו

אתה יודע מה אפשר לגלות לפי הקבלה? מה- את השם של הקופאית.

איך חב"דניק יודע מה לעשות אם מישהו אומר לו "תניח לי"?

פולנייה א': "בעלי החוצפן מאחר לי כבר שעתיים!"

פולנייה ב': "אבל למה את רואה הכל באור שלילי... אולי קרתה לו תאונה? אולי הוא נדרס? בטח יש לו סיבות טובות".

הבעל הנוסס: "אוי, אני סובל ייסורי גיהנום". האישה: "כבר?"

הלקוח: שלום אני רוצה לפתוח חשבון בנק משותף פקיד הבנק: עם מי? הלקוח: לא יודע, אשמח אם תמצא לי מישהו שיש לו הרבה כסף

קטעים קווירים מן המקורות

יצחק אבן מר שאול וצבי חשוק

צבי חשוק באספמיה/ יצרו רב עליה וְהַמְשִׁילוּ וְהַשְׁלִיטוּ / עָלַי כָּל חַי וְכָל חַיָּה. יָפָה תוֹאֵר כְּגֶרֶם / עָלַי קוֹמָה יָפָה, וְתִלְתְּלֵיו כְּאַרְגָּמָן / עָלַי רֶקֶה פְּנִינָה. כְּמוֹ יוֹסֵף בְּצוּרְתוֹ / וּבִשְׁעַר-אֲדוֹנֶיהָ, יָפָה עֵין כְּבֹן-יֹשִׁי / הֶרְגְּנִי כְּאוֹרֶיהָ, וְגַם הַשִּׁיק כְּלִיּוֹתִי / וְלִבִּי אֵשׁ פְּנִימָה, בְּעֶבְרוֹ בִּי עֲצָבִי / חֶסֶר לֵב וְתִשְׁיָה. בָּכוּ עָמִי, בְּנוֹת יָעֵנָה / וְכָל אִיָּה וְכָל דָּיָה! אֲהוּב נִפְשִׁי קִטְלָנִי- / הִזָּה מִשְׁפָּט פְּלִילִיָּה? שׁ..... וְלֹא רִיחַם / עָלַי לֵבִי וְלֹא חִיָּה וְנִפְשִׁי לוֹ מֵאֵד חוֹלָה / וְגַם תוֹעָה וְהוֹמָה וּמִדְּבָרָיו עָלַי לֵבִי / כְּמוֹ מִטָּר עָלַי צִיָּה. דְּלִנִּי מִבָּאָר שַׁחַת / וְאֵל אֶרֶץ לַתְּחִתִּיָּה!

יצחק אבן מר שאול, נולד בלוסנה, דרום ספרד בסוף המאה ה-10 לסה"י. רבים ממשוררי ספרד מבטאים כמיהה והתפעלות חד-מינית, ויצחק אבן מר שאול הוא מהראשונים שבהם שכתביהם שרדו.

ספפו, ילידת האי לסבוס (612 לפנה"ס) היא המשוררת האישה הראשונה הידועה בשירה היוונית. כתבה בשיריה גם על אהבת נשים. רק מעטים משיריה שרדו בקטעים שונים, ובכללם רק שיר שלם אחד.

סאפפו מלסבוס/ תרגום: אמיר אור

נדמה לי שזה לאלים
כל איש היושב נכחד
מטה אזנו מקרוב
לקולך המתוק

ולצחוקך הנכסף, שחיי,
הסעיר את הלב בחזי!
כי רק אביט בך לרגע
לא אוכל לדבר עוד,

קפאה לשוני וכרגע
אש דקה פושטת מתחת עורי,
בעיני דבר אינני רואה עוד,
קולות צוללים באזני,

זעה מעלי נגרת, ורעד
אחזני כלי. אני צהבה מעשב,
דומני, עוד מעט
ואמות.

על התורה ועל העבודה/ תמר דבורקין (דתיות חיפה)

על התורה ועל העבודה ועל החסדים שלא גמלו לך.

על ההסתרה, הפחדים והרוזן

על סיוטים בלילה ופיג'מה ספוגת זיעה. על חיוורון הפנים, הברכיים הכושלות.

על תירוצים מוכנים מראש, מסודרים בקופסאות. מגירות על מגירות לא מצליחה את התירוצ הנכון לשלוף...

על התקווה והרצון הבלתי נגמר - להיות חלק, להרגיש שייך. על אומץ רגעי, בלתי מוסבר. שהופך את חיך בפרץ הזעם לקערה הפוכה.

הכול נשפך לך...הקול נחנק

בניגוד לתוכניות, כבר אין לך מקום.

החלקים שפעם הרכיבו אותך התעקמו, אינך מצליחה להרכיב את הפאזל העדין. מילים על מילים, אותן לא תזכרי. איומים- חרמות, קנסות ומיסים כבדים.

מנגנונים נפלאים הצלחת לפתח. שרדת אותו וגם אותה, ועכשיו את כולך פצועה. זאת אומרת, את חזקה וכל כך אמיצה- וכמה את שונאת את האומץ הזה, שלא בחרת בו כלל.

נכפה עלייך, בלית ברירה.

שייכות, את בוחרת. לזו שגולדת, גדלת וחונכת. לזו שליבך--הלוט-- הקרב, בחר. לזאת שהפכה פצעים לצלקות גאוה, את הכעס הפכה לחמלה ודאגה, את הפחד מהלילה לצחוק, חיבוק ונחמה.

אגורה לאגורה, חסכת בקנאות. מהירושה נושלת ומהשושלת נותקת. נתק של שנים, נלקח לקבר בו לא תבקרי.

על המקומות שהכרת והפנים המעוותים- כבר לא תזהי. על שו"תים שנשאלו עליך, מבלי שתדעי. על התארים שסיימת מאוניברסיטה יוקרתית, כקליפת השום- לאמך, על אחת כמה וכמה לאביך.

על העצמאות, על החופש ועל החירות, שמביאים איתם כל כך הרבה בדידות.

על השקט שלך, זהב בלתי נראה. על עולם קסום ואחר, צומח מבסיס ראשך.

על מחולות השדים, שרקדת עם יצורים מדומיינים. במראה אליך נשקפים- חברי אמת, יחפים ויפים. אוזניים ארוכות, כתרים צבעוניים, חיוכים. צמחי בר כתושים, עם אבקת שלווה וגאוה - אותך משקים.

האם אלו גברים או נשים? למרות שגולדו בבסיס ראשך, לעולם לא תגלי. מאושרים למראה רסיסי מים, אל האדמה מחלחלים- בנחיריך מפזרים ריח ניחוח, שארית מזיכרונות נעימים.

על נחלים ועל השלוליות, על התחלות חדשות- ישנות. על עצים עתיקים ועייפים, לוחשים לך בשעת תפילת ערבית. על היער הגובל בדירתך השכורה, החדשה. בית כמעט משלך, ולגמרי שלך.

על סיפורים ישנים, איסורים חמורים ועל הרעה שתפתח מהצפון. הסיפורים האיומים- שלהם הם, לא שלך! לא עוד...

מהצפון נפרס נוף העמק, בין ההר לים. פטריות מציצות, צומחות בין מדרגות בטון בזמן שברגלייך את מאיצה.

ספורט לילי, אוויר צח.

על מי שהיית פעם, על מי שאת עכשיו. על מי שכבר לעולם לא תהיי... על החיים שהרווחת, ועל המוות שלא הצליח עליך לשים יד. יבוא יומך, אל חשש. תגיעי אליו שלמה, ובלתי מושלמת. בדיוק כמו שאת.

את חיך חייט כמו עוף החול- מחדש, נשרפת בכל גופך. נשמתך נאבדה, נשימתך נעתקה. צלקות בוערות.

ועלית בשנית ובשלישית וברביעית... מהאפר, מהאש.

על צייד המכשפה, חיה טמאה. על שנת לילה מלאה- אותה הרווחת ביושרה ובגאוה. על המצפן הפנימי, על הרפתקה.

על התורה ועל העבודה.

אבן טובה \ נכתב בעילום שם

דמיני הצגה,

על ילד קטן שנכנס לעולם,

הוא נפעם והוא נרגש,

עם מה שפעם ראשונה הוא נפגש.

ומה ילד קטן רוצה יותר מלהיות כמו כולם?

ילד נמרץ, שובב ואפילו חוצפן,

אך בסופו של יום הוא רגיל בכל פן.

והילד גדל והוא מוכן כבר לקלוט,

אז אותו לימדו שיש אחד בשמיים,

אי אפשר לראות.

הוא היה, הוה ויהיה,

ולו כל הנאמר במעשה,

הוא אוהב את כולם, לא משנה מה יעשה,

זה לפחות מה שנאמר לו בתחילת המחזה.

והימים חולפים ואבן קטנה יושבת לו על הלב,

שאותה הוא לא יכול לחלוק עם מישהו אוהב,

כי זו לא אבן רגילה ויפה,

והיא עוד עלולה לגרום למתקפה.

הוא לא רצה את האבן, את הסבל או את הנטל,

אבל היא שם ולא עוזבת,

שוכבת עליו ורוכבת איתו, אילמת ומיושבת.

הוא היה שם כמו כולם, על אותו הכיסא,

ושא את אותה תפילה משפילה,

ומקווה בפעם המיליון, שהפעם תהיה יעילה,

תשבור את האבן או תשנה אותה צורה,

רק אל תשאיר אותה כבתחילה.

אך היא בשלה, גדלה ומתרחבת,

ולו היא כואבת, כי מבחינתו, היא מְסֻתָּאֶבֶת.

אבל הזמן מתקדם וכבר קשה לו להסתיר,

הוא כמעט מתפגש וחייב להמטיר,

אז למי יפנה אם לא לאדם עליו הוא סומך,

המורה שלימדו כל שנותיו,

את אורח חייו שהוא הולך בעקבותיו.

אולם, אופס, כוויח, האבן שלו שונה במידה,

בה אסור לגעת ואסור לטפח,

המשך "אבן טובה"

צריך לשבור ולרסק,

לחדול מלהתעסק ולקוות שייפסק.

"אך לא, תבין, אין זה נגדך, אלא בשבילך,

אני אוהב אותך, באמת, ההבנה פשוט לא נמצאת

מולך".

אולם כוויח ועוד כוויח,

כמו סיר רותח שנשפך עליו,

אבל על ידי מי שהחשיב למשפחה שתסוכך מעליו.

הוא חשב שהוא אוהב, לא משנה באיזה גודל או צורה

האבן שחולקת מקום בליבו,

כנראה שטעה.

"זאת בחירה. אם רוצים זה נעלם", כך לו נאמר,

אך מדוע שאדם יבחר בדבר, המסב לו סבל שאינו

נגמר?

"זה ניסיון קשה שיש איתו להתמודד,

אל תוציא לפועל את האבן שבלב".

אך אין הם שומעים את הגאוה שבדבר!?

האבן שלו כל כך שונה ומפחידה??

הרי לכולם יושבות שם אבנים,

בצבעים צורות וסגנונות שונים,

אין באבן דבר רע,

היא הקרקע עליה אנו עומדים,

והמציאות אליה אנו משתייכים.

אם אותה נקשט, נשקיע ונחבק,

אולי יגדל בה צמח של אמת,

שיפזר חום ואהבה לכל אחד שאיתה עדיין מתעמת.

אך לאבן שלו אין זכות להיברר ולהשתחרר.

מדוע? כי אינו הולך כדברי המשורר?

בשבילו הדת והסמלים היו שערים למציאות, שרובנו

רק יכולים להתחיל לראות,

בשבילם הם היו מבוי סתום, הם היו תוויות,

אבל עצוב מכל הם היו *שנאה* שמעמידה פנים בתור

אהבה.

וכאשר היא מונחת מתוך האהבה, השנאה קיימת

בצורתה הקשה ביותר.

והילד הזה הוא אני, טוב יותר נכון היה,

בעבר הייתי סקרן,

נפעמתי ונרגשתי ממה שפגשתי, עכשיו כבר פחות...

התבגרתי, התקרבותי ונכוויתי יתר על המידה

מהתוכחות,

והחלטתי שאני מעביר את המושכות.

אני כעת נמצא ליד כיסאו של האל,

אך דומע בראותי את מצב בניו ואחיי, והוא עצוב

איתי.

בעין אלוקית ודומעת, אליי הוא פונה,

מדוע מוקיעים את בני מן המחנה?

ב"נבלים ברשות התורה" מאס ולו כבר נמאס,

עד מתי הם ימשיכו להשתמש בתורתו,

על מנת להצדיק כאב מתועש?

והוא אומר לי, בשר את אימרת:

"אוהבני אותכם בני,

מקובלים אתם ואהובים אצלי, אף כאן למעלה.

אך אל נא תזדרזו להגיע מהר מדי,

זמנכם לא הגיע ועבודתכם לא תמה או נעלמה מְעִינִי".

לי, אולי היה קשה מדי,

אבל החלטתי שאכין את הקרקע, מלמטה ומלמעלה.

כל האבנים שנפלו, הרמתי וסידרתי,

עבור מי שנשאר ומי שיבוא אחרי.

ועתה, עמוד איתן מול האש שבאה בְּאֶקְרָאי ואל

תוותר,

כי גם לך מגיע עתיד זוהר.

אתה יכול ואתה מסוגל והקרקע מוכנה לך יותר

משהייתה אי פעם,

צא ושנה את העולם,

ואם לא עכשיו, אימתי?

אולי בשבת יזרקו פחות הערות הומופוביות \ עידו צנן

אולי בשבת יזרקו פחות הערות
הומופוביות כשנסע
ואבא לא יגיד "הסוטים האלה"
כשיזכר במצעד

אולי בשבת יבואו אורחים עם ילדות
בגילי
ואוכל להציג את אוסף המפיות שלי

אולי בשבת נטייל עד גבעת החול
ואעז להתכופף לכל רקפת ודדרר כחול

אולי בשבת כשאשב עם חברים
הם יספרו סוף סוף על חבר הומו שהם
מכירים

אולי בשבת, כשאגיד דבר תורה
אמא תאמר: "יישר כחך!
בחיים לא אתן שתימסר לרווחה"

אולי בשבת תהיה עוגה מיוחדת
אולי בשבת אפסיק לפחד-מת
ואם לא בשבת הזאת,
אולי בשבת אחרת

בפורים בבית הכנסת
כולם מחופשים
מיכאל הקטן –
לאספן חרסים
יעל הגבוהה –
לכדור אקמול
ואחותי נעה –
לרחוב אבן גבירול
עם כל התחפושות המוזרות
השנה
לא הבנתי למה בחצר
הילדים צחקו דווקא על ההכי
רגילה
כשהתחפשתי למלכת אסתר

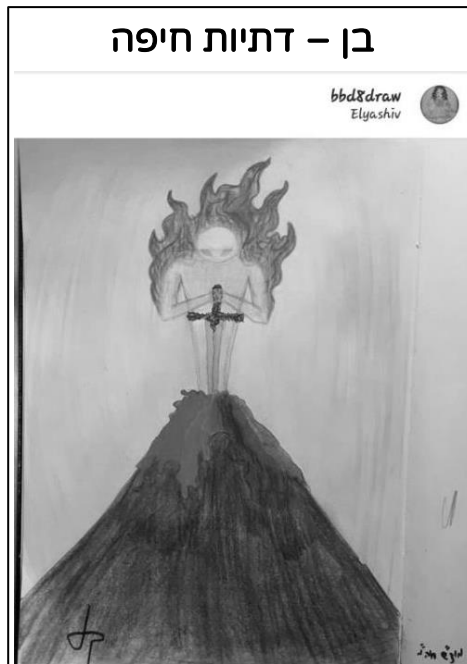
לעידן יש כיפה מחברה שלו
טל
לעוז שתי כיפות שסרגה לו
מיכל
לדני סרגה הזאת מהשיעור
הפרטי
ורק אצלי – כל הכיפות
מאחותי

מיד כשחוזרים מבית הכנסת
עוד לפני שאבא מקדש
אני לוקח ת'כובע של אמא
ומשדרג לשנייה את הוודג'

אני שר בעל-פה את אשת חיל
וגם את אל אדון
ואת לכה דודי
ו"ויהי בנסוע הארון"
אבל הכי אני אוהב
את ג'ינגיס חאן מהאירוויזיון

עד שעה לפני
כניסת הcome-out
החבאתי מוקצים
אחד אחד
את מדבקות בת-הים
הכנסתי לארונות
ואת ציורי הפרחים
במגירה השלישית
שתי נשיקות – מאחורי
המיטה
אשמה וחטא - עמוק בתא
ועשרים שנים
שהחבאתי אי שם
עד היום
לא מצאתי אותם

בן - דתיות חיפה

כמה רגעים מבית האופטמן

בין כל החדרים שבלב,
כבר הלכתי לאיבוד
מנסה להגיע אל אותו החדר
שהיה אז

אני זוכר אותו
זוכר אותו מאוד
הוא היה בליבי
ואתה היית בתוכי

אתה שעמדת שם
באמצע החדר
כאילו חיקית שאכנס
ואצטרף

אבל אני פחדתי
פחדתי להיכנס
לא ידעתי מה יקרה
אם נהיה שנינו ביחד,
באותו החדר הזה.

זה יכול להיות קשה,
זה יכול להיות מסוכן,
כל אלה שהסתכלו עלינו
מהצד יוכיחו שהם צדקו
ואנחנו נאבד את כל מה
שאמרנו להם,
והשבנו.

מה בכלל היה קורה
אם רק הייתי מעז
להיכנס איתך
לחדר
שבלב

כשריבונו של עולם עובד
אי אפשר לשתות תה אפילו

אני מפריז למחייתי

החיים הם רצף של הנאות
בזמן שאת גוססת

